

РЕШЕНИЕ

№ 36323

гр. София, 05.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радина Карамфилова

ЧЛЕНОВЕ: Николай Димитров
Ивета Стефанова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **9213** по описа за **2025** година докладвано от съдия Николай Димитров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на М. И. Л. с ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място],[жк]блок № 413, вх. Б, ет. 3, ап. 14, чрез адвокат Л. Н. В. срещу Решение № 2479 от 04.07.2025г. по НАХД № 20231110216293/2023г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 98 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 23-4332-000498 от 19.01.2023г., издадено от Началник сектор Отдел „Пътна полиция“ (ОПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на М. И. Л. на основание чл. 53 от ЗАНН, във вр. чл. 183, ал. 6, във вр. чл. 183, ал. 5, т. 1 от Закон за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200.00 (двеста) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 месец за извършено нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на решението, поради нарушение на материалния закон, съществени процесуални нарушения и необоснованост. Твърди се, че НП не отговаря на изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, доколкото в същото липсва описание на точното място на извършване на нарушението, тъй като от разпита на актосъставителя се установява, че твърдяното нарушение е извършено на втория светофар в кръговото движение, а не на първият, както е записано в АУАН и в НП като е конкретизирано, че липсата на индивидуализация на мястото на извършеното нарушение, е съществено процесуално нарушение

ограничаващо правото на защита. Твърди се, че АУАН е съставен върху показанията на актосъставителя, а представената по делото цифлограма, не установява режимът на светофара към момента на установяване на нарушението. По отношение на приложената разпоредба за повторност излага съображения, че в обжалваното НП е посочен само номерът на НП, а именно № 22-[ЕГН] от дата 23.06.2022г., без да е посочен видът на административното наказание, поради което не може да се установи дали то е извършено повторно. Моли съда за отмяна на решението постановено от Софийски районен съд.

В съдебно заседание касаторът М. И. Л. се явява лично, представлява се от адв. В. с приложено по делото пълномощно. Поддържа касационната жалба по съображения изложени в нея. Претендира съдебни разноски за две инстанции по предоставен списък по чл. 80 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК.

Ответникът началник сектор Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи редовно призован, не се явява, не се представлява. Приложени са писмени бележки, в които са развити доводи, че решението на въззивния съд е правилно и законосъобразно, постановено в съответствие с материални закон и съдопроизводствените правила. Претендира се юрисконсултско възнаграждение, алтернативно е направено възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор П. дава заключение за основателност на касационната жалба и моли съда да отмени решението на СРС като неправилно. Административен съд София-град, XXII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на инстанционен контрол.

Оспореното решение е постановено по реда на чл. 226 и сл. от АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, след като с Решение № 7158 от 21.11.2023г. по КНАХД № 6616/2023г. по описа на Административен съд София-град (АССГ) е отменено Решение № 2406 от 23.05.2023г. по НАХД № 3285/2023г. по описа на СРС, с което процесното наказателно постановление е отменено. АССГ е върнал делото за разглеждане от нов състав на СРС, със задължителни указания за всестранно и пълно изясняване на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване, чрез събиране на относимите доказателства - повторен разпит на свидетеля актосъставител, писмени доказателства за организацията на движението и за действието на светофарната уредба, вида броя им, местоположението им, необходими за изясняване на спора от фактическа и правна страна.

В изпълнение на указанията, дадени от АССГ, при новото разглеждане на делото СРС е изложил фактическа обстановка, приета за установена въз основа на събраните по делото гласни доказателства: показанията на свидетеля – актосъставител М. В. И., на свидетеля Р. Н., както и писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК. Въз основа на тях въззивният съд е приел, че на 09.01.2023г., около 04:11 часа М. И. Л. е управлявал личния си товарен автомобил марка „Ф. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]. На посоченото място и кръстовището, образувано от [улица], касаторът е навлязъл в кръговото движение и преминал на червен сигнал на светофара, преди лентата на [улица], навлизаща в кръговото движение, при работеща в нормален режим светофарна уредба. Действията му били възприети от полицейските служители М. В. И. и Р. Н. П., които се намирали на ъгъла на [улица]и непосредствено след това спрели управлания от Л. товарен автомобил на [улица]като му извършили проверка и за констатираното нарушение М. И. – мл. контролър съставил акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 793426

от 09.01.2023г. срещу М. И. Л., като квалифицирал извършеното от него като нарушение на чл. 6, т. 1, пр. 2 от ЗДвП. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН са били постъпили писмени възражения срещу констатациите в АУАН, които не били възприети от административнонаказващият орган и въз основа на съставения АУАН, на 19.01.2023г. началник Сектор ОПП при СДВР, издал Наказателно постановление № 23-4332-000498, с което на касатора на основание чл. 53 от ЗАНН, във вр. чл. 183, ал. 6, вр. чл. 183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200.00 (двеста) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 месец за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи и в тях са посочени задължителните реквизити, каквито се изискват съгласно разпоредбата на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН - нарушението е ясно, точно и подробно описано. За мястото на извършване на нарушението в мотивите си посочил, че в АУАН и НП ясно е посочено, че нарушението е извършено на кръстовището между [улица]и [улица]като водачът е преминал при подаден червен сигнал на светофарната уредба между двете кръстовища. Доуточнил е, че кръстовището е кръгово и инсталираната светофарна уредба е сложна, включва няколко светофара, а нарушението касае втория от тях, и приел, че това не прави описаната в АУАН фактическа обстановка невярна или непълна, доколкото същата съдържа всички стандартни ориентири и на М. Л. е било ясно за кой от светофарите, включени в уредбата ставало дума. Квалификацията на нарушението по чл. 6, т. 1 от ЗДвП определил като пълна и ясна. Приел, че касаторът, като участник в движението, не се е съобразил със светлинен сигнала на светофарната уредба, който не разрешава преминаването, поради което е установил противоправно деяние, с което е нарушен установеният ред на държавно управление и осъществено нарушение на чл. 183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП. За квалификацията на нарушението, съотнесена към словесното му описание и санкционната норма, приел, че позволяват на нарушителя да разбере, защо е ангажирана отговорността му и не е нарушено правото му на защита. По отношение на повторността, кредитирал, че деянието е извършено в условията на повторност, тъй като М. Л. е бил санкциониран за същото нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП с НП № 22-4332- 011445 от 23.06.2022г., влязло в сила на 22.07.2022г. като му е била наложена глоба в размер на 100 лв. По отношение размерът на санкцията от 200.00 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец, приел, че е наложена при абсолютна определеност в разпоредбата на чл. 183, ал. 6 от ЗДвП. При изложените мотиви въззивния съд потвърдил изцяло процесното наказателно постановление.

По делото е приобщена административната преписка, НАХД № 3285/2023г. по описа на СРС, КНАХД № 6616/2023г. по описа на АССГ и НАХД № 16293/2023г. по описа на СРС.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства по чл. 219, ал. 1 АПК и АССГ възприема изцяло, съобразно чл. 220 от АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка.

Съгласно чл. 218 от АПК, касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението за валидно, допустимо и правилно.

АУАН и НП са издадени в съответствие на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН и съдържат всички изискуеми реквизити, посочени са дата и място на извършване на нарушението, фактическите обстоятелства, при които е извършено нарушението, отразено е кои нормативни правила са нарушени. Както в АУАН, така и в наказателното постановление се съдържа достатъчно конкретно и точно описание на нарушението и въз основа на него ясно се очертават пределите на

административното обвинение относно деянието, за което касаторът е привлечен към отговорност, обстоятелствата, при които то е осъществено и законовите разпоредби, които са били нарушени.

Разпоредбата на чл. 6, т. 1 от ЗДвП гласи, че „участниците в движението съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка“. Всяко несъобразяване със светлинните сигнали, вкл. и тези с червен цвят, съставлява нарушение на закона. С оглед изложеното съдът намира, че дадената от административнонаказващия орган квалификация на нарушението е правилна. Цитираната и посочена в АУАН и в наказателното постановление материалноправна норма е с описателна диспозиция, която инкорпорира задължение за съобразяване със светлинните сигнали. В случая това задължение не е изпълнено от водача на МПС, като в описателната част на НП е записано, че нарушението е извършено на кръстовището между [улица]към [улица]като приближава, навлиза и преминава при подаден червен сигнал на светофарната уредба. С оглед на това, с позоваването от страна на актосъставителя и наказващия орган на посочената административно наказателна разпоредба, изискванията на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН са напълно удовлетворени. Неоснователни са доводите в касационната жалба, че нарушението отбелязано в АУАН и НП не съвпада със свидетелските показания на актосъставителя, не е налице разминаване между свидетелските показания и констатираното в НП още по-малко фактическата обстановка да е невярна. Нарушението е извършено като водачът е преминал в дъгата на кръговото движение на червен сигнал на светофара, преди лентата на [улица], при работеща в нормален режим светофарна уредба, както правилно въззивния съд е установил, че се касае за втория от тях и касаторът е бил наясно на кой от светофарите не се е съобразил със светлинните сигнали, с оглед на което словесното описание на нарушението и санкционната норма позволяват на касатора да разбере за какво нарушение е санкциониран и да организира защита си.

При съставянето на АУАН и издаването на НП са спазени и на сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Нарушението е формално, като за осъществяването му не е необходимо настъпването на определен противоправен резултат. Налице е пълно съответствие между отразената АУАН фактическа обстановка и възпроизведената въз основа на цялата административнонаказателна преписка такава в НП.

За неизпълнение на задължението на разпоредбата на чл. 6, т. 1 от ЗДвП, в санкционната норма на чл. 183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП е предвидено административно наказание глоба в размер от 100 лв. за водач, който преминава при сигнал на светофара, който не разрешава преминаването. При повторност на нарушението на основание чл. 183, ал. 6 от ЗДвП се налага глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок един месец.

Повторно нарушение по смисъла за §6 т. 33 от ЗДвП, представлява нарушение, извършено в едногодишен срок, а в случаите по чл. 174, ал. 2 - в двегодишен срок, от влизането в сила на наказателното постановление, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение, включително и когато първото наказание му е било наложено като нов водач. Фактът на повторност е бил записан в НП.

От приложената справка картон на водача по делото пред СРС се установява, че касаторът е извършил нарушение на чл. 6, т. 1, пр. 2 от ЗДвП, за което е санкциониран с НП № 22-4332-011445 от 23.06.2022г., влязло в сила на 22.07.2022г. Процесното нарушение, което е от същия вид, е извършено на 09.01.2023г., т. е. в едногодишния срок от влизането в сила на НП на 22.07.2022г.

Действително в АУАН е посочен само номерът на НП, а именно № 22-[ЕГН] от дата 23.06.2022г.,

влязло в сила на 22.07.2022г. без да е посочен видът на административното наказание, но това, в съответствие с утвърдената практика на АССГ като касационна инстанция не е съществено процесуално нарушение. Повторността е елемент от индивидуализацията на наказанието, а не от описанието на нарушението, включително и посочването на неговия вид.

Настоящата съдебна инстанция счита, че въззивния съд е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина, като по делото са разпитани всички лица, имащи отношение по случая, разгледани и обсъдени са всички писмени доказателства. Суверенно право на решаващия съд е да даде вяра на едни и да отхвърли други доказателства, които им противоречат. Във всички случаи обаче съдът е длъжен да вземе решението си по вътрешно убеждение, което не е произволно, а основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководи от закона - чл. 14, ал. 1 от НПК. Като продължение на този основен принцип в наказателния процес императивната разпоредба на чл. 305, ал. 3 от НПК, задължава съда да изложи съображения защо приема едни доказателства за достоверни и достатъчни, а други доказателствени източници, кореспондиращи на конкретните защитни тези отхвърля. Такива съображения са изложени в обжалваното решение. Настоящата съдебна инстанция счита, че правилно, въз основа на събраните и приети по делото писмени и гласни доказателства, въззивната инстанция е приела за безспорно установено, че административнонаказващият орган е квалифицирал нарушението и го е санкционирал законосъобразно посочената разпоредба, като се е съобразил и с разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН и е наложил наказание в неговия абсолютно определен размер.

В обобщение на гореизложеното касационната инстанция приема, че изложената в АУАН и в НП фактическа обстановка и правна квалификация в достатъчна степен внасят яснота относно признаците на нарушението от обективна страна и нарушената норма, с оглед на което касаторът е имал възможност да организира защитата си и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания по чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, във вр. чл. 63в ЗАНН и на други такива, за които АССГ следи служебно, касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното въззивно съдебно решение – оставено в сила.

При този изход на спора и въз основа на направеното искане, на основание чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН, на ответника следва да се присъдят разноски за настоящата инстанция - юрисконсултско възнаграждение. Съобразно изискванията на чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН същото следва да се определи по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 100 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, във вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, X. касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2479 от 04.07.2025г. по НАХД № 20231110216293/2023г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 98 състав.

ОСЪЖДА М. И. Л. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100.00 (сто) лева, представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение .

Решението е окончателно.